

РЕШЕНИЕ

№ 38888

гр. София, 21.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **7631** по описа за **2025** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с чл.63, ал.1, пр.2 от ЗАНН.

С Решение № 2174 от 13.06.2025 г., постановено по НАХД № 12708/2024 г., Софийският районен съд е отменил Електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата, издаден с № [ЕГН] от Агенция "Пътна инфраструктура", с който на "Мемо лог" ЕООД, ЕИК по Булстат:[ЕИК], за нарушение на чл.102, ал.2 от Закона за движението по пътищата, е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв. на основание чл.187а, ал.2, т.3 вр. ал.3 вр. чл.179, ал.3б ЗДвП, както и такса по чл.10б, ал.5 от Закона за пътищата в размер на 119 лв., и е осъдил АПИ да заплати на "Мемо лог" ЕООД разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 660 лв.

Недоволен от така постановеното решение е останал наказващият орган, който с касационна жалба, подадена в срок чрез пълномощника си юк.Г., обжалва същото. В жалбата се твърди, че съдебният акт е неправилен и необоснован, а нарушението е надлежно установено. От настоящия съд се иска да отмени касираното решение и да реши спора с потвърждаване на оспореното постановление, като присъди в полза на касатора юрисконсултско възнаграждение. В с.з. касаторът не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба "Мемо лог" ЕООД чрез адв.И. е подал отговор на касационната жалба, в който я оспорва, а в с.з. се представлява от адв.С., който застъпва становище за нейната неоснователност. Моли за присъждане на съдебни и деловодни разноски по представен списък. Представа писмени бележки от адв.И. с развити подробни съображения в

подкрепа на становището ѝ за правилност на съдебното решение.

Представителят на СГП предлага касационната жалба да бъде оставена без уважение.

Административен съд-София град провери правилността и обосноваността на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, при което намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна поради следните съображения :

Релевантните по спора факти и обстоятелства са правилно установени от решаващия състав на Съда и са последователно възпроизведени в мотивите на обжалваното решение. Възприетата от Съда фактическа обстановка е съобразена със събраните по делото доказателства.

Срещу ответника по касация е ангажирана административнонаказателната отговорност на основание чл.179, ал.3б ЗДвП при следната фактическа обстановка:

На 15.08.2021 г. към 09:59 ч, при ТОЛ-секция 10181, на път А-6, 50+427 км, посока нарастващ километър, превозно средство „М. Актрос“ с рег. [рег.номер на МПС] и технически допустима максимална маса 18 т, допустима максимална маса на състав от превозни средства – 44 т, чийто ползвател е "Мемо лог" ЕООД, е заснето да се движи и автоматично е установено, че то няма валидна маршрутна карта или валидна ТОЛ декларация за преминаването. За тази констатация е съставен доклад за нарушение с № С..

Въз основа на снимковия материал от устройство SCP_1018 Dir:1 с ID № 024162, разположено на СКТ с № 10181, намираща се между 18 и п.в. „И.“, на път А-6, км. 50+427, нарастващ километър, и изготвения доклад срещу "Мемо лог" ЕООД е издаден Електронен фиш № [ЕГН] за това, че на 15.08.2021 г. в 09:59 ч е установено нарушение № С. с ППС влекач „М. Актрос“, рег. [рег.номер на МПС] , с технически допустима максимална маса 18 т, брой оси 2, екологична категория ЕВРО 6С, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща технически допустима максимална маса на състава 44 т, в общ.Столична, за движение по път А-6, км 50+427, с посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС изцяло не е заплатена дължимата пътна такса по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП, тъй като за това ППС няма валидна маршрутна карта или валидна ТОЛ декларация за преминаването.

Нарушението е квалифицирано по чл.102, ал.2 ЗДвП, поради което на основание чл.187а, ал.2, т.3 вр. ал.3 вр. чл.179, ал.3б от същия закон на "Мемо лог" ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв. В издадения ЕФ е записано, че независимо от налагането на тази санкция "Мемо лог" ЕООД дължи и заплащане на съответната такса по чл.10б, ал.5 ЗП съобразно категорията на притежаваното ППС, в размер на 119 лв.

Електронен фиш № [ЕГН], касаещ нарушение № С. е подписан на 17.02.2023 г. и е изпратен по пощата на "Мемо лог" ЕООД, като е получен на 20.06.2024 г.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс СРС е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

За да отмени наказателното постановление, Софийският районен съд е приел, че административнонаказателното производство е опорочено поради допуснати съществени процесуални нарушения, като наред с това ЕФ е незаконосъобразен и поради недоказаност на административното обвинение. Съдът е изтъкнал, че има разминаване между словесното и

цифровото описание на нарушението; че в ЕФ няма ясно и подробно описание на нарушението, не са посочени всички относими обстоятелства относно фактическия състав на деянието; че липсва законова възможност към 17.02.2023 г. за констатираното нарушение да се състави ЕФ, а е следвало да се проведе административно-наказателно производство със съставяне на АУАН и издаване на НП; че наказващият орган не е проверил дали доставчикът на ЕУЕПТ не е информирал дружеството нарушител за недеklarираната пътна такса и дали са взети мерки за предеклариране данните на ППС; както и че към датата на нарушението път А-6, км 50 + 427 метра не е бил част от републиканските пътища, за които се събира ТОЛ такса.

Решението е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Всеки един от констатираните от първоинстанционния съд пороци на НП представлява самостоятелно основание за отмяната му. Изложените мотиви от СРС за незаконосъобразност на НП се споделят от касационната инстанция и не следва да бъдат преповтаряни. Към тях следва да се добави и следното:

По силата на чл.179, ал.3б ЗДвП, собственик на пътно превозно средство от категорията по чл.10б, ал.3 ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл.10, ал.1, т.2 ЗП, включително в резултат на невярно декларираните данни, посочени в чл.10б, ал.1 Закона за пътищата, се наказва с глоба в размер 2500 лв. Глобата се налага на вписания ползвател на пътното превозно средство, ако има такъв. Ако собственикът или вписаният ползвател е юридическо лице, се налага имуществена санкция в размер 2500 лв.

Легалното понятие за „тол такса“ е дадено в чл.2, т.7 от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 г. относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури - „ТОЛ такса" означава определена сума, която се заплаща във връзка с превозно средство, въз основа на изминатото разстояние по дадена инфраструктура и в зависимост от типа превозно средство, заплащането на която дава право на същото превозното средство да използва инфраструктурата“.

От така дефинираното понятие се извежда, че дължимите суми се определят според няколко отделни обстоятелства, свързани с характеристиките и на превозното средство, и на пътния участък. Съгласно чл.9а от посочената Директива държавите-членки установяват съответен контрол и определят система от наказания, приложими за нарушаване на националните разпоредби, приети по настоящата директива. Те предприемат всички необходими мерки, за да гарантират изпълнението на тези национални разпоредби. Установените наказания трябва да бъдат ефективни, съразмерни и възпиращи. Приложената в настоящия случай санкционна разпоредба на чл.187а, ал.2, т.3 вр. ал.3 и чл.179, ал.3б ЗДвП предвижда налагането на имуществена санкция в абсолютно определен размер от 2500 лв. Макар и държавите членки да са компетентни да изберат санкциите, с които ще контролират спазването на установените правила и ще стимулират своевременно изпълнение от страна на водачите, то всяка една държава членка е длъжна да упражнява своята компетентност при съблюдаване на правото на Съюза, както и на неговите общи принципи. В случай на несъвместимост, дори и косвена такава, между национална правна норма и основните принципи на ПЕС, то вътрешната правна норма следва да остане неприложена, поради действието на принципа на примат /решение от 9 март 1978 г., Simmenthal SA, 106/77, ECLI:EU:C:1978:49, т.21-24 от цитираната практика/.

Размерът на санкциите следва да бъде съответен на нарушението и да бъде пропорционален на преследваната цел, а при избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до най-малко ограничителната /решение от 19 октомври 2016, EL-EM-2001, C-501/14, EU:C:2016:777, т.39 и цитираната съдебна практика/. От това следва, че принципът на пропорционалност изисква, от една страна, наложеното наказание да съответства на тежестта на нарушението, и от

друга страна, при определянето на наказанието и на размера на имуществената санкция да се отчитат конкретните обстоятелства по случая /решение от 4 октомври 2018 г., Dooel Uvoz-Izvoz S. Link Logistic N&N, C-384/17, ECLI:EU:C:2018:810, т. 45/.

Абсолютната липса на пропорционалност на преследваната от законодателя цел и липса на възможност за индивидуализиране на санкцията за всеки конкретен случай, съобразявайки неговите особености, изминато разстояние, дължима такса или други обстоятелства от техническо естество, дори прозира и в обстоятелство, че независимо от налагането на административното наказание, санкционираният правен субект дължи и заплащането на съответна такса по чл.10б, ал.5 ЗП. Същата се изчислява като се приема, че съответното пътно превозно средство е изминало разстояние, съответстващо на най-дългата отсечка между две точки от платената пътна мрежа, определена по най-прекия маршрут по протежението на платената пътна мрежа, в който случай собственикът или ползвателят заплаща максимална такса, определена в тарифата по чл.10, ал.6. В случая изчислената такса по чл.10б, ал.5 ЗП е в размер на 119 лв., а наложената на дружеството имуществена санкция от 2500 лв. многократно надвишава този размер. По делото не са налични данни за какво време и разстояние е използван републиканският път от превозното средство, а за да бъде освободено от административнонаказателна отговорност, на дружеството нарушител е предложено да заплати компенсаторна такса в размер на 750 лв., чийто размер също е в абсолютна стойност и се определя според техническите характеристики на превозното средство. Налагането на глоби и имуществени санкции с фиксиран размер за всяко нарушение, без възможност да бъде преценявана тежестта на самото нарушение е в разрез с принципа на пропорционалност. В светлината на практиката на СЕС, на Решение от 22 март 2017 г., по съединени дела Euro-Team Kft. C -497/15, Spir6l-Гйр Kft. C-498/15, ECLI:EU:2017:229 , т.50 от цитирана практика, изрично е изведено, че член 9а от Директива 1999/62 трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в този член изискване за пропорционалност не допуска система от наказания като разглежданата в главното производство национална правна уредба, която предвижда налагането на фиксирана глоба за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им.

Воден от изложените принципни постановки, Съдът намира, че санкционната разпоредба на чл.179, ал.3б ЗДвП противоречи на принципа на пропорционалност, доколкото не позволява да се вземат предвид конкретни обстоятелства за всеки отделен случай, а размерът на санкцията надхвърля значително дължимите от собствениците/ползвателите на превозни средства такси. Санкциите следва да са ефективни, съразмерни и възпиращи, но и преценени през принципа на пропорционалност, а при липсата на съобразена с така посоченото санкция, с оглед предвиденото административно наказание в абсолютно определен/фиксиран размер, то санкционната разпоредба на чл.179, ал.3б ЗДвП следва да остане неприложена.

Посоченото се подкрепя от постановеното от Съда на ЕС Решение от 21.11.2024 г. по дело C-61/2023 г. съгласно което чл.9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на

„компенсаторна такса“ с фиксиран размер.Ето защо, санкционната норма на чл.179, ал.3б ЗДвП, предвиждаща абсолютен размер на санкцията за собственик или ползвател на пътно превозно средство от категорията по чл.10б, ал.3 ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по ЗП, включително в резултат на невярно декларирани данни, посочени в чл.10б, ал.1 ЗП, а именно – глоба или имуществена санкция в размер 2500 лв., следва да остане неприложена.

Налага се изводът, че касираният съдебен акт е правилен и следва да бъде оставен в сила.

При този изход на ответника по касация се дължат разноски на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН във вр.с чл.143 АПК, съобразно представения по делото договор за правна защита и съдействие. Съгласно чл.18, ал.2 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по реда на чл.7, ал.2 върху стойността на всяка наложена глоба, санкция и/или обезщетение. В случая съобразно извършеното от процесуалния представител на ответника – подаден писмен отговор на касационната жалба, представени писмени бележки с подробни съображения, на ответника следва да се присъди претендираното адвокатско възнаграждение в размер 660 лв., изплатено в брой, за производството пред касационната инстанция.

Така мотивиран и на основание чл.222, ал.1, предл.първо от АПК Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2174 от 13.06.2025 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 12708/2024 г.

ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура" да заплати на "Мемо лог" ЕООД, ЕИК по Булстат: [ЕИК], разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 660 лв. (шестстотин и шестдесет лева).

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.